

12 — Nekromanser

U vlažni sat jedini na nogama smo samo on i ja, stopalima u glibu, jedan naspram drugog. Nevidljivi oblak mržnje lebdi, odvaja nas na neki nadrealan način a istovremeno neraskidivo povezuje. Imam oružje u ruci. Jedan jedini, preostali, metak meškolji se u burencetu sam samcijat. U daljini nazirem površinu reke. Iznad glave, čujem lepet krila. Gavran.

Već sam ga ubijao. Nekoć sam mu oko prostrelio metkom u nadi da sam nas rešio bede, samo, propustio sam činjenicu da on nije od onih koji mogu da budu ubijeni. Ležao je tada nepomično i ja sam lakoverno otišao uveren da je mrtav.

Mnogo sam glup. Kako sam ikada mogao da pomislim da neko ko oživljava mrtve može da bude ubijen!? Mislim, verovatno je da može, ali, kao što sam lično proverio, nije ga moguće ubiti hicem iz pištolja u glavu.

Ako se vratim na početak, a to bi bilo negde pre tri godine, ako se dobro sećam, kada sam čuo za njega đavolju rabotu. Ni sam ne znam iz koje rupčage je ispuzao i kako je došao kod nas. Otkako se pojavio u prvih šest meseci njegovog lunjanja našim srezom ljudi su umirali od starosti, bivali ubijeni, a samo nekolicina je sahranjena. Ovaj prokletnik je na ulice vraćao one koje su odšetal i svoje i tako onog gore spasavao smaranja.

Naravno, nije prošlo dugo i njegovo postojanje su neki slojevi našeg društva našli kako da iskoriste. Uspeli su da usmere njegovu potrebu, da Đavolu kaže da se jebe, u pravom smeru. Njihovom smeru. Probisveti, a imamo ih na pretek, drže ga uza sebe, a jedan posebno, najgori i najprepredeniji, svuda ga voda sa sobom kao kućence.

I tako sam ja upleten u celu priču.

Otkako sam ga prvi put ubio, pardon, probao da ga ubijem, pratio sam ga i shvatio da nisam imao pojma sa kim imam posla. Čovek, ako je on uopšte ljudsko biće, prava je enigma. Sve vreme praćenja, dva pitanja motala su mi se po glavi. Pitanje broj jedan: zašto on čini to što čini!? I pitanje broj dva: kako mu, do đavola, to polazi za rukom.

Donekle, odgovor na prvo pitanje sam dokučio, a ja nisam neki pametan čova. Ja sam prost čovek koji metkom rešava probleme svog sreza, za pare, naravno. Duboko verujem da je oživljavanje njegova potreba. Kao da ga ta borba, gde on zajebe smrt, i kaže joj: šetaj!, hrani i ispunjava. Ja to tako razumem. Za više od ovoga, stvarno, nisam pametan.

Odgovor na drugo pitanje nisam uspeo da dokučim, osim što sam pomnim posmatranjem načina na koji oživljava mrtve zapazio da skoro svaki put procedura je ista: iscelitelj sačeka da osoba umre, položi dlan leve ruke na čelo mrtvaca, nekako, uvek se pogodi da baš u tom trenutku gavran zakrešti i to bi bilo to. U tim trenucima, grimasa na njegovom licu izostaje, čini se kao da radi najuobičajeniju stvar na svetu i eto ti čuda. Starac nije mrtav; preklana žrtva diše kao da se ništa nije dogodilo; obojica ustaju i odlaze svojim poslom.

Nedaleko od nas uronjeno u baru razlokane ulice sa trinjom na odeći ležalo je beživotno telo. U glavi te osobe sada stanuje pet metaka. Lično sam se postarao da ih uselim u njegovu tintaru i neću se libiti da uselim i poslednji metak u glavudžu ovog nekromansera, ne bude li se okanuo ćorava posla i tako ostane ćorav zanavek.

Gavran mi ponovo prolete iznad glave, prokletinja, pomislih i stresoh se živ.

— On mora da ostane mrtav, kažem i pokazujem prstom u beživotno telo. Je l' ti to jasno!?

Kao odgovor dobih ćutanje. Gavran nastavi sa svojom jezivim plesom i slete na nepomično telo plivača na suvom.

Trudim se da mu govorom tela stavim do znanja šta ne treba da uradi i šta će mu se dogoditi ukoliko me ne bude poslušao. Nadam se da me razume. Ne želim da ga osakatim, dovoljna mu je kazna to što je takav kakav je. Ponovih:

— On mora da ostane mrtav. Je l' jasno!? Je l' znaš ko je on i šta je učinio i šta će činiti narodu mog sreza ukoliko ga ponovo budeš vratio u život!?

Ćutanje. Zatim usledi jedva приметni klim glavom. Znači, shvatio je.

— On mora da ostane mrtav. Nemoj da me teraš da ti isteram i to drugo oko. Jednom si ga spasao, dovoljno muke si mi napravio već. Imamo dogovor!?, pitam ga, ali cev revolvera ne pomeram iz pravca njegovog zdravog oka. Sa lica mu očitavam senku straha, uspeo sam da ga uplašim. Potreba u njemu za oživljavanjem je jaka. Kako će je se rešiti ne interesuje me. Ukoliko bude želeo da mu čulo vida ostane, moraće da me posluša.

— Nemoj da me oćoraviš. Nemoj molim te.

— Onda uradi kako sam ti rekao!

— Čoveče, nisam ja taj ko svi misle da jesam. Ja sam samo glumac. Nemoj da mi isteraš i drugo oko. Nemoj molim te.

Slušam njegove reči u neverici i trudim se da razumem što više mogu. Međutim, ne uspeva mi.

— Ja nemam nikakve moći. Ja samo stavim dlan na pokojnikovo čelo i složim mućenićku facu. Gavran je taj. Gavran oživljava mrtve. Kada on zakrešti oni ožive. Razumeš!?

Ne razumem, ali ne smem da izgovorim.

— Ova ćavka ovde oživljava mrtve!?, izgovaram ove reči, gledam gavrana a čini mi se kao da i on gleda mene svojim prodornim crnim očima i studira me. Da li je moguće da je istina što ovaj bezbožnik govori!?

— Naravno. Moraš da mi veruješ.

— Ma idi. Mene si naš'o?

— Pa, ti si se navrzo da me utepaš...

— I, šta? Da upucam čavku i da odem sa tom pričom po pare? Nije zgodno.

Negde iza mene unisono se oglasiše trube. Digueljo, Mama Huanita šta li!?

— Dobro, i šta sada? Ne ostavljaš mi drugi izbor osim da vas utepam oboje. I čavku i da tebi isteram oko?

— Ne, ne, ne. Molim te, imaj milosti. Mene slobodno ubij, možda će tako biti najbolje, tako ćemo obojica imati izgovor, samo nemoj da mi pucaš u oko. Gavrana ostavi u životu. Razmisli i o tome da ako me ubiješ, na bilo koji način, gavran će zakreštati i tako oživeti i mene i onog drugog, onog, što želiš da ostane mrtav. Poslušaj me. Ponesi sa sobom telo onog zlotvora i baci ga negde daleko odavde, negde gde neće moći da čuje kreštanje vrane, negde gde će provesti naredna tri sata mrtav.

Poverovah mu ja, ima smisla u ovome što govori, i odlučih da poslušam čoveka koji preklinje za milost, iako znam da ću, ukoliko me laže, morati i po treći put da ubijam onu gnjidu, samo, što trećeg puta neću imati milosti ni za lažnog nekromansera niti za njegovog ljubimca, gavrana. Udaljavam se od njega. Držim ga na nišanu. Ni sam ne znam koja je svrha toga.

Prišao sam mrtvaku natovarivši ga na leđa i u pratnji truba izgovorio sledeće reči:

— Da moji sunarodnici znaju da sam držao revolver uperen u tvoju glavu i da nisam pucao, prezreli bi me; nadam se da zbog ovakvog izbora neću biti u prilici ikada da prezrem sam sebe.